

NOTA OVER BLEKGRONDEN

Sinds lang is onze Polderstreek befaamd voor haar goede, vruchtbare gronden, die haar tot een van de beste landbouwstreken van België maken. Sedert eeuwen reeds dragen deze zware kleigronden rijke oogsten en de uitgestrekte prachtige weilanden zijn in het ganse land bekend.

En nochtans komen er in de Polderstreek ook minder goede landbouwgronden voor. Tijdens de opname van de Bodemkaart van de Polders (dit werk wordt uitgevoerd onder leiding van Prof. Dr R. Tavernier, Directeur van het Centrum voor Bodemkartering, en wordt gefinancierd door het Instituut tot Aanmoediging van het Wetenschappelijk Onderzoek in Nijverheid en Landbouw, I.W.O.N.L.-I.R.S.I.A.) hebben we kunnen vaststellen dat talrijke poldergronden een deel van hun natuurlijke vruchtbaarheid hebben ingeboet. Oorspronkelijk waren al onze poldergronden, die enkele honderden jaren geleden uit zeeafzettingen zijn ontstaan, kalkhoudend en bezaten een natuurlijke vruchtbaarheid, die zich onder andere uit in een goede kruimelige structuur van de teeltlaag. Na eeuwenlange cultuur zijn deze gronden als het ware "verouderingsverschijnselen" gaan vertonen; ze hebben nl. een deel van of geheel hun kalkgehalte in de bovenste grondlaag verloren en een slechte structuur bekomen. Deze "structuurzieke" gronden worden door de polderboer "blekgronden" genaamd, en zijn gevreesd voor hun talrijke teeltmislukkingen.

Inderdaad wordt op de blekgronden dikwijls een gebrekkige opkomst van het zaaigoed vastgesteld na min of meer zware regenval; hierdoor ligt de gemiddelde opbrengst er aanzienlijk beneden deze van de goede poldergronden. Vooral de herfstbezaaiingen (b.v. wintertarwe) zijn het meest onderhevig aan mislukkingen;

na een regenperiode komt het zaaigoed niet op en verrot, terwijl reeds opgekomen gewassen na een winter nog kunnen wegdwijnen. Ook zomervruchten kunnen mislukken wanneer ze juist vóór een regenperiode worden gezaaid.

De blekgronden bezitten nochtans in hun ondergrond nog een grote hoeveelheid kalk. Wanneer men er in gelukt deze kalkrijke ondergrond aan het oppervlak te brengen, dan brengt men de grond in dezelfde staat van vruchtbaarheid waarin hij zich enkele honderden jaren geleden, toen hij door de zee werd prijsgegeven, bevond. Het is met de bedoeling de grond aan deze "verjongingskuur" te onderwerpen dat de blekgronden gediëpploegd worden tot op een diepte van 50 à 100 cm. Eerst wordt het te behandelen, structuurzieke perceel nauwkeurig onderzocht door middel van grondboringen, die alle 25 m worden uitgevoerd tot op 125 cm diepte, ten einde na te gaan op welke diepte zich een kalkhoudende laag bevindt, die dan kan worden ^{boven}gediëpploegd. Na deze bijzondere grondbewerking bezit de bovengrond weer een kalkreserve voor waarschijnlijk verschillende tientallen, ja zelfs honderd jaren.

J. AMERYCKX,

Karteringsleider bij het
Centrum voor Bodemkartering.